

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: V. F.,** zastoupen Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem, se sídlem Františkánská 7, Plzeň, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, adresa pro doručování: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2003, č. j. OAM - 3600/VL - 11 - 17 - 2003, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 16. 2. 2004, č. j. 24 Az 1974/2003 - 18,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 8. 2003, č. j. OAM - 3600/VL - 11 - 17 - 2003, byla zamítnuta žádost žalobce (dále jen „stěžovatel“) o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Po provedeném dokazování vzal žalovaný správní orgán za prokázané, že důvodem žádosti stěžovatele o udělení azylu byly potíže s příslušníky „mafie“ a obava z realizace správního vyhoštění z území České republiky. Protože neuvedl žádné důvody umožňující mu udělit azyl podle § 12 zákona o azylu, žalovaný zamítl žádost s odkazem na citované ustanovení zákona jako zjevně nedůvodnou.

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 1974/2003 - 18 ze dne 16. 2. 2004 byla žaloba zamítnuta. V odůvodnění soud uvedl, že se zcela ztotožnil se závěrem a právním názorem žalovaného správního orgánu, že stěžovatel ve své žádosti o udělení azylu, neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Žádost tedy byla správně zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Soud ve svém odůvodnění poukazuje na to, že stěžovatel jako důvod své žádosti o udělení azylu v průběhu celého správního řízení uvedl snahu o legalizaci svého pobytu v České republice a potřebu vyhnout se pronásledování ze strany tzv. mafie či banditů, což není důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu. Správní orgán podle jeho názoru řádně zjistil skutkový stav věci a v řízení nijak nepochybil. V žalobě vytýkaná porušení správního řádu stěžovatel ani v jednom případě blíže nekonkretizoval. Rozsudek nabyl právní moci dne 16. 3. 2004.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě. Uvádí v ní, že se krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí přesně odvolává na důvody vedoucí k zamítavému rozhodnutí příslušného správního orgánu. Tvrdí, že tento správní orgán při výkladu příslušných ustanovení zákona o azylu překročil meze správního uvážení a nesprávně vyložil neurčité právní pojmy obsažené v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nevzal při svém rozhodování v potaz fakt, že státní orgány stěžovatelovy domovské země nejsou schopné poskytnout svému občanovi řádnou ochranu. Stěžovatel také tvrdí, že stav, kdy důvodem pro udělení azylu jsou pouze důvody taxativně uvedené v zákoně o azylu, je neobjektivní a nemá oporu v existující realitě. Stěžovatel je tudíž přesvědčen, že rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku důvodů tohoto rozhodnutí a toto rozhodnutí je nezákonné, v rozporu s normami nejvyšší právní síly a mezinárodními úmluvami. Navrhuje proto napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit Krajskému soudu v Ostravě k dalšímu řízení. Zároveň požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozsudek Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy a plně odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi stěžovatele učiněné ve správním řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Stěžovatel je zastoupen advokátem.

Tvrzení stěžovatele nalézají oporu v tvrzeních, kterými proti rozhodnutí žalovaného brojil již v žalobě, byť se v ní jeho argumentace omezila na pouhou citaci příslušných ustanovení správního řádu. Tato tvrzení jsou tedy namítána podle § 103 ve spojení s § 104 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustně.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas a že je přípustná, přezkoumal napadený rozsudek včetně řízení, které mu předcházelo, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 27. 7. 2003. Svoji žádost odůvodnil, což se nezměnilo v průběhu celého správního řízení, strachem z návratu na Ukrajinu, kde mu, dle jeho tvrzení, hrozí problémy s tzv. mafií. Na Ukrajině byl naposledy v červnu 2001 a opustil ji, aby jej „mafie“ nezabila. Na policii

domovského státu se stěžovatel neobrátil. Jiné problémy na Ukrajině neměl. Stěžovatel dále uvedl, že jedním z důvodů žádosti o udělení azylu byla snaha vyhnout se správnímu vyhoštění z území České republiky. Jako hlavní důvod však zdůrazňuje strach před pronásledováním ze strany „mafie“.

Stěžovatel podřazuje námitku nezákonnosti rozhodnutí soudu pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Soud je vázán toliko důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), nikoli právní kvalifikací těchto důvodů ve vztahu k § 103 s. ř. s. Každý úkon, tedy i uplatnění důvodů kasační stížnosti, posuzuje soud podle jeho obsahu, i když je nesprávně označen (§ 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve spojení s § 64 a § 120 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že důvod k podání kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívá v nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení, není možné stěžovatelovy námitky opřít o tyto ustanovení. Stěžovatel tedy ve skutečnosti uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky může spočívat v aplikaci nesprávného ustanovení právního předpisu na daný skutkový stav nebo sice v aplikaci správného ustanovení právního předpisu, avšak nesprávně interpretovaného.

Dle § 16 odst. 1 písm. g) se žádost o udělení azylu zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel v průběhu celého řízení uvedl jako důvody proč žádá o azyl pouze potíže s příslušníky „mafie“ a obavu ze správního vyhoštění z území České republiky. Ani jeden z uvedených důvodů nespadá pod taxativní výčet uvedený v § 12 zákona o azylu. Toto ustanovení vyžaduje jako podmínku pro udělení azylu to, aby byl žadatel o azyl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, resp. má odůvodněný strach z takového pronásledování či z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině. Pojem pronásledování je vymezen v § 2 odst. 6 tohoto zákona tak, že jde o ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady v tomto ustanovení určeného státu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu potíže se soukromými osobami (tzv. mafií) v domovském státě nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Stěžovatel dále namítá, že krajský soud nevzal při svém rozhodování v potaz fakt, že státní orgány stěžovatelovy domovské země nejsou schopné poskytnout svému občanovi řádnou ochranu. Tato námitka rovněž není důvodná, neboť jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel se nepokusil této ochrany ve svém domovském státě domoci.

Ze stěžovatelových námitek dále vyplývá, že krajský soud nejenže nesprávně posoudil právní otázku, když neuznal pronásledování tzv. mafií jako důvod pro udělení azylu, ale ani se tímto pronásledováním v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nezabýval. Uplatňuje tak důvod pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu pro nedostatek důvodů by mohla nastat v případě, že by řízení před soudem trpělo nedostatkem skutkových zjištění, o něž soud opřel své rozhodovací důvody.

Ani tato námitka není důvodná. Jsou-li splněny podmínky pro zamítnutí žádosti o udělení azylu podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, přezkoumá soud relevantní skutečnosti ve vztahu ke splnění těchto podmínek. Není povinen se v odůvodnění svého rozhodnutí podrobně zabývat takovými skutečnostmi, které jsou v dané věci z hlediska uvedeného ustanovení zákona o azylu nevýznamné. Soud je pouze povinen zdůvodnit,

proč tyto skutečnosti nejsou právně relevantní. Vzhledem k tomu, že stěžovatel během celého řízení neuvedl jiný důvod než potíže s „mafií“ a snahu vyhnout se správnímu vyhoštění z území ČR, což krajský soud dostatečně rozvedl v odůvodnění napadeného rozsudku, jak shora uvedeno, nemůže tedy obstát stěžovatelovo tvrzení, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné z důvodu nedostatku zdůvodnění.

Krajský soud v Ostravě tak nepochybil, když rozhodl, že správní orgán správně interpretoval právní pojmy uvedené v § 12 zákona o azylu. V souladu s právním řádem rozhodl, že během celého správního řízení stěžovatel neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, a tudíž bylo na místě, aby správní orgán zamítl žádost jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že shora uvedené rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě nesplňuje důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2005

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu